

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τούνιος, ὀγδόη κι' εἰκοστῇ,
κι' ἀτμόσφαιρα μᾶς ἔψησε βραστή.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμυρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Εἰς τὸ πέντε κι' ἐνενήντα πρόσθεσε καὶ πεντακόσα,
γιὰ νά'βρῃς τὸ νούμερό μας, ποῦ μᾶς ὑπέρδεψε τὴν γλῶσσα.

Ἔνα δάκρυ πικρὸ ὅτου Μελά τὸν νεκρό.

Καὶ σὰν δὲν εἶδ' ἐλεύθερο μὲς ὅτ' ἀγαπάς του
τῆς σκλάβας τῆς Ἠπείρου τοῦ πατρικὸ τοῦ χῶμα,
τοῦ πάγωσε τὰ κόκαλα τὸ κρῦο τοῦ Θανάτου
καὶ μὲ πικρὸ χαμόγελο τοῦ κλείστηκε τὸ στόμα.

Παράσημα δὲν ζήτησε κι' ἐκεῖνος ὅπως τόσοι,
μῆτε στεφάνια ψεύτικα κανένας νὰ τοῦ κάνη,
γιατὶ τὴν ἄσπρη του κορφή τὴν εἶχε στεφανώσῃ
τῆς Ἀρετῆς τὸ λαμπερὸ κι' ἀληθινὸ στεφάνι.

Γιὰ τὸν Μήττα τὸν Σταμάτη, μιὰ καρδιὰ ζῶν γεμάτη.

Τοῦ κανονιοῦ τοῦ τῆ φωνῇ τὴν τρώμαξαν ἡ μάχαις
καὶ τῶν Φερῶν ἐσείστηκαν τραγουδημέναις ράχαις
τὴν ὥρα τὴν ἀξέχαστη, ποῦ καθεμιά του μπάλα
νεκρὴ ὅτ' ὁ χῶμα ὥριαζε τῶν Τούρκων τὴν καββάλα.

Σὺ ποῦ τὸν κύτταξες κι' ἄλλου καὶ μὲς ὅτ' ἡ γῆ τοῦ Ρήγα
νὰ πολεμᾷ μερόνυχτα, σὺ, μάννα, γλυκοφίλησε
τὸ τιμημένο τὸ παιδί, ποῦ ξέρεῖ λόγια λίγα
καὶ μόνον μὲ τοῦ κανονιοῦ τὸ στόμα παραμίλησε.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—

Περικλέτο κακομοῖρη,
σκυλοκάψα δυνατῇ,
τὸ μῆαλό μου θὰ στουπίρῃ,
μοῦ σαλεύει κάτι τί.

Ἐβλήθηκε νὰ μᾶς ζουρλάνῃ,
τρέχω γιὰ τὴν Κηφισιά,
ἔβρισκω καὶ τὸν Ντεληγιάννη,
ποῦ πηγαίνει γιὰ δροσιὰ.

Τὸν Κορδόναρο κυττῶ,
ποῦ καὶ σὺ τὸν ἀγαπᾷς,
κι' ὁλοένα τὸν ῥωτῶ:
«Πολεμάρχε, πῶς τὰ πᾶς;»

Μοῦ φωνάζει νὰ καθίσω,
καὶ μὲ τρόπο ντιλικάτο

μοῦ προσφέρει νὰ μυρίσω
τριαντάφυλλο μωσχάτο.

Ὦχ! ψυχὴ μου μυρωδιά!...
βάλσαμο γιὰ τὴν καρδιά...
πῶς μυρίζει πῶς μυρίζει
κι' ὅλη νύχτα κι' ὅλη μέρα
κάθε ρόδο, ποῦ στολίζει
τοῦ παπποῦ τὴν μπουτονιέρα.

Γύρω κάμποι ψωραλέοι
κάπου κάπου πρασινοῦν,
καὶ τοῦ λέω καὶ μοῦ λέει
γιὰ θεσμούς, ποῦ μᾶς σκοτίζουν.

Μὲς ὅτ' ἡ σκυλοκάψα τοῦτη,
ποῦναί κάθε γούρ κουργούτι,

συνεντεύξεις τώρα κάνω
μέ τον κάθε καπετάνο.

Κι' αν τὸ κράτος διελύθη
κουδεντιάζουμε γλυκά,
καὶ τὸν πείθω καὶ με πείθει
πὼς δὲν εἴμαστε κακά.

Π. —

Μὲς 'στῆς τόσαις δυστυχίαις
πὼς περνοῦμε τὴν νυκτιὰ μας !...
κουνουπιῶν ταξιαρχίαις
ἀλαλάζουν μὲς 'στ' αὐτιά μας.

Μὰ καὶ κόρυζαις σωρὸς
κατὰ φάλαγγας πυκνὰς
ἐφορμούν σιωπηρῶς
εἰς τὰς σάρκας τὰς ρικνὰς.

Πλευρικὰς κινήσεις κάνουν
καὶ τὰ κρέατα δαγκάνουν,
κι' ἀρχινᾷς ὑποχωρήσεις
τῶν Φαρσάλων καὶ Λαρίσσης.

Ζέστη ζέστη, Φασουλῇ,
ποὺ μουρλαίνονται πολλοί,
'στὸν ἰδρώτα μᾶς στραγγίζει
καὶ μᾶς ὑπερφαλαγγίζει.

'Απὸ τὸν ἰδρώτα σάπιος
τρέχω τρέχω γιὰ δροσιά,
ὅταν νὰ σου 'μπρός μου κάποιος
μὲ Ναυάρχου φορεσιὰ.

Εἶναι πρόσωπο 'ψηλὸ,
μοὺ γελά καὶ τοῦ γελῶ,
στέκω 'μπρός του με 'ντροπή
καὶ τοῦ λέω «ζέστη τρέλλα,
ποὺ γανώνει, τσελεπῇ,
καὶ τὰ πιὸ γερὰ τσερδέλλα».

Συμφωνεῖ γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος
καὶ τὸν δρόμο του πηγαίνει,
χαιρετῶντας εὐφροσύνως
ὅποιον δίπλα του διαβαίνει.

Μὰ κι' ἐγὼ, βρὲ μπεχλιθάνη,
σὰν κυττάζω 'στὸ σεργιάνι
τῆς μεγάλης Ρωμηοσύνης
τὴν μεγάλη τὴν κορφή,
γιὰ τὰ κάζα τῆς εἰρήνης
δὲν μοὺ καίγεται καρφί.

Καὶ φωνάζω πότε πότε
μοναχὸς 'στὸν καφφενέ :
«μὴ λυπήσθε, πατριῶται,
γέλα, Ναύαρχε τρανέ,
κι' ἂν ἰδοῦμε πὼς 'στὸ τέλος σωτηρία δὲν ὑπάρχει
τότε πλέον κι' ἐπισήμως σὲ βαπτίζουμε Μονάρχη,
καὶ σοὺ λέμε ρίξε κάτω τὰ κυβέρνητα Κουβέρνα,
καὶ μονάρχος σου κυβέρνα,
γιὰ νὰ πᾶμε μιὰ χαρὰ,
γιὰ νὰ νοιώσωμ' εὐτυχία,

καὶ νὰ 'δοῦμε μιὰ φορὰ
τί σημαίνει Μοναρχία.

Φ. —

Καλὲ βέβαια... κι' ἐγὼ
δι' αὐτὴν παρασφριγῶ,
κι' ὅλους τοὺς προδιαθέτω
δι' ἐκείνην, Περικλέτο.

Λησμονῆστε τὰ σεκλέτια,
κι' ἂν δὲν γίνη Μοναρχία
ὕστερ' ἀπὸ μία τέτοια
τῆς Αὐλῆς ἐπιτυχία,
κλάψε τοῦτο τὸ ρημάδι,
ποῦ τὸ 'βάλαν 'στὸ σημάδι,
τότε θρῆνος, πατριῶται,
τότε γδοῦποι κλονισμῶν,
κι' ὅλοι 'στὴν Ἑλλάδα δότε
τελευταῖον ἀσπασμόν.

Τώρα θέλω προκοπὴ
μὲ Μονάρχου μαυφέστο,
κι' ὅποιος μπίστιας νὰ δὲν 'πῇ
σύρτον ἀπ' ταῦτιά κι' ἂ ρέστο.

Π. —

Μὰ μιὰ σκέψις με βυθίζει
σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισιά,
πὼς ἐκεῖνος νὰ γυρίζη
μὲ Ναυάρχου φορεσιὰ.

Καὶ τὰ σχόλιά μου κάνω
κι' εἰς αὐτὸ τὸ τέλος φθάνω,
πὼς ἐπίτηδες τὴν βάζει
μὲς 'στὸ τόσο μας μαράζι,
γιὰ νὰ βλέπης, Φασουλῇ,
τοῦ Ναυάρχου τὴν στολή,
καὶ νὰ μὴν ξεχνᾷς τὰς μάχας με τὰμπάρια τοῦ σαντοῦ,
μὲ τῆς Πρέβεζας τὰ κάστρα καὶ με τὸ Καρα-Μπουρνό.

Φ. —

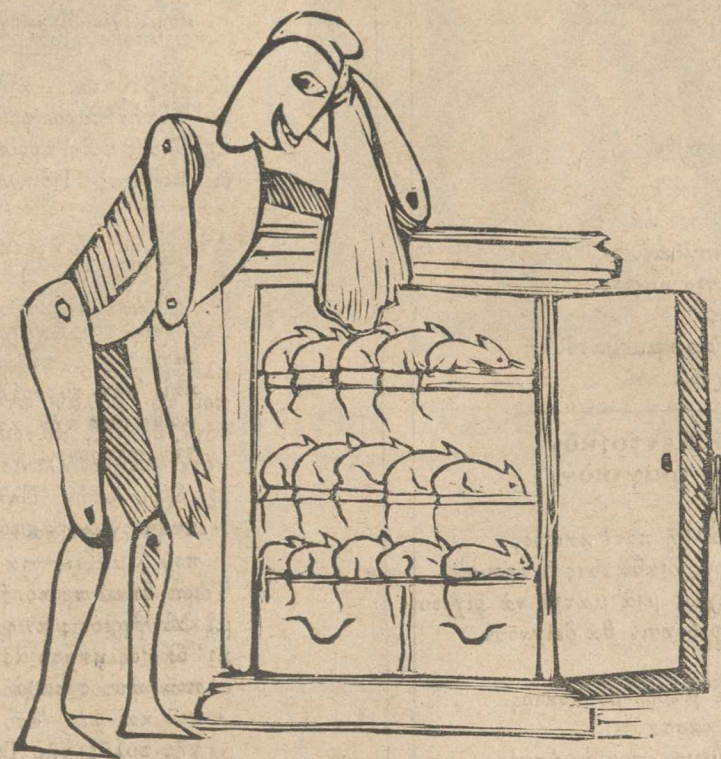
Κι' ἂν 'ρωτᾷς γιὰ τὴν εἰρήνην,
Περικλέτο φιγουρίνι,
μία κάνει πὼς τελειώνει
κι' ὕστερ' αὐτὰ κακαρόνει.

Πρὸς τὸ βράδυ πέρνει τέλος, τὸ ξημέρωμα φινίτο,
κι' ὅλοι μᾶς φωνάζουν ζήτω,
μὰ κοντὰ τὸ μεσημέρι, σὰν ἀκούσω τὴν καμπάνα,
δὲν εἰξεύρω τί παθαίνει καὶ 'στὴ μέση σταματᾷ,
κι' ὁ Σκουλούδης με τὸν Ράλλη 'στοὺς Μινίστρος πᾶν πῇ
γιὰ νὰ μάθουν τί συμβαίνει καὶ κτυποῦνε δυνατὰ. [γέλο]

Μιὰ τὰ μοῦτρα ξαστερόνουν,
μιὰ τὰ βλέπεις καὶ ζαρόνουν,
κι' ἐγὼ τρέμω μήπως γίνη σὰν καὶ πρὶν ἀναμπουμπούλα
κι' ὁλοένα σφικτοδένω τοῦ σπητιοῦ μου τὰ μπαούλα.

'Ολα 'γίνηκαν σαλάτα
καὶ δὲν ξέρεις τί νὰ κάμης,
καὶ θαρρῶ 'στὰ Κονσολάτα
καὶ πιστεύω 'στὰς Δυναμείας,
πείθομαι καὶ με τὰ λόγια τῆς εἰρήνης τὰ χρυσά,
μ' ὅλα ταῦτα περιμένω κι' ἐδῶ πέρα τὸν Πασσά.

Κι' ὁ Τεφφῆκ, βρὲ κουνενέ,
λένε πὼς 'στὸν Τὸ π-Χ α ν ε

εἶχε γεῦμα κατ' αὐτὰς
πρὸς τοὺς φίλους Πρεσβευτὰς,
μήπως καὶ τοὺς καταφέρῃ 'στοῦ πριτοῦ τὰς διαχύσεις
νὰ δεχθοῦν τὰς ἀπαιτήσεις.

'Αλλ' οἱ Πρέσβεις δὲν ἐπῆγαν, κι' ὁ Τεφφῆκ παραθυμῶναι
καὶ παρέα με τρεῖς ἄλλους 'στὸ ξεφάντωμα τὸ στρώνει.

Χύστε τὸ κρασί γιὰ γούρι,
πιέτε καὶ γιὰ τὸν Γκιζούρη,
ποῦ τοῦ 'σπάσαμε τὴν μούρη
καὶ μᾶς ἤλθε κελεποῦρι.

Κι' ἦσαν κι' ἔφαγαν με κέφι, κι' ἐλογάριασαν γιὰ 'μᾶς,
ποῦ 'δοξάσαμε 'στὸν κόσμον τὸ βρακί τῆς Φατουμάς,
κι' ἐνοεῖται πὼς ἐκείνων τῶν γευμάτων τὰ λεφτὰ
'στοῦ πολέμου τὰς ζημίας μᾶς τὰ 'πέρασαν κι' αὐτὰ.

Κι' ὁ Τεφφῆκ θὰ 'δῆς νὰ γράφῃ :
«τόσα γιὰ τοὺς μπακλαβάδες,
τόσα καὶ γι' ἀτζέμι πιλάφι
καὶ γιὰ σαπουνὶ χαλβάδες.»

'Ολα τούτα καθὼς βλέπεις εἶν' εὐχάριστα σημεῖα
πὼς εἰρήνη θὰ τελειώσῃ καὶ θ' ἀνοίξουν τὰ Ταμεῖα.

Πρῶτα προκαταρκτικὴ
κι' ὕστερον δριστικὴ
κι' ὕστερον ἀρνητικὴ
καὶ μετὰ πολεμικὴ,
καὶ 'στὴν Οἴτη πανικοὶ
καὶ φευγάλαις κι' ἀπ' ἐκεῖ.

'Ομως μὴν ἀνησυχῆς
κι' ὅλο γλύντ' ἀδιαφόρως...
μάθε τῆς ἀνακωχῆς
πὼς δὲν ἐπαθ' ἕνας ὄρος.

Κι' ἂν τῶν Τούρκων, Περικλέτο, τοὺς ἐκάπνισε μιὰ 'μέρα
καὶ μ' ἀγρίαν ἰαχὴν
ὤρμησαν 'στὴν Καλαμπάκα, πούναι πόλις οὐδετέρα
κατὰ τὴν ἀνακωχὴν,

μὰ γιὰ τοῦτο μὴ τοὺς Τούρκους φοβηθῆς τοὺς ἐπαράτους
καὶ μὴ χάσῃς μιὰ γιὰ πάντα τὰς ἐλπίδας τὰς φαιδράς,
ὅταν μάθῃς πὼς καὶ πάλιν ἡ Κυβέρνησις τοῦ κράτους
νέας διαμαρτυρήσεις ἐξεφούρνισε σφοδράς.

Π. —

Μὲ 'δικούς μας 'στὸν Περαιᾶ
ἐτσακώθηκε γερὰ
Ρούστικη ναυτῶν παρέα
κι' εἶχε γίνει συμφορὰ.

Κι' ἐπεφταν ἐκεῖ καρέκλαις καὶ μποτίλιας βραχνῶν
κι' ἔτρεχ' αἷμα καθ' ὁδόν,
μὰ σὲ κάθε τῶν γιουρούσι
ἀπεκρούσθησαν οἱ Ρούσοι
κι' ἐβλεπα πολλῶν τὸ χέρι
νὰ τσακίζῃ κεφαλαῖς,
κι' οἱ καλοὶ μᾶς συμπεθέροι
τῆς ἐφάγανε καλάς.

Κι' ἐγὼ τότε θυμωμένος εἶπα πρὸς τοὺς ἡμετέρους :
«μὴ, παιδιὰ, τοὺς συμπεθέρους...
δὲν ἀφίνατε τοὺς Ρούσους νὰ σᾶς σπάσουν 'στὸ στηλιάρι
καὶ νὰ τὸ χρωστάτε χάρις ;
πὼς δὲν σκέπτεται κανένας, πὼς κανένας σᾶς δὲν κρίνει
πὼς ὁ Τσάρος ὅταν θέλῃ θὰ μᾶς δώσῃ τὴν εἰρήνην,
κι' ὅταν 'στὴν Ἑλλάδ' ἀκούσῃ
πὼς τῆς ἔφαγαν οἱ Ρούσοι,
πιθανὸν νὰ μᾶς θυμώσῃ
κι' ἡ δουλειὰ νὰ μὴν τελειώσῃ ;

Ἐκτὸς τούτου κι' ἂν φουρκίσουν
πιθανὸν νὰ βομβαρδίσουν
μὲ καμμιὰ θεοκανόνα
Πειραιᾶ καὶ Παρθενῶνα.»

Τοῦ Μουράβιου τὴν νέα θυμηθῆτε πανταχοῦσα
κι' ἂς σᾶς λείφουνε τὰ λούσα.
Καὶ σὲ κάποιον ναύτην εἶπα :
«νὰ τὴν ράχη μου καὶ κτύπα. . .
μὴ θυμώσετε καθόλου. . . σύρτε κι' ὦρα σας καλὴ,
ξυλισθέντες συμπεθέροι,»
ὅμως ἔλῃωσα 'στὴν κάψα καὶ σ' ἀφίνω, Φασουλῆ,
δίχως νὰ σηκώσω χέρι.

Ὁ Φασουλῆς τὸ Κεντρικὸν βλέπει μὲ βλέμμα τραγικόν.

Εἶπα κι' ἄλλοτε γιὰ σένα πῶς θάλῃ ποτὲ καιρὸς,
ποῦ θὰ λέγῃ «μπᾶτε μέσα» 'στους διαβάταις ὁ φρουρὸς,
κι' οἱ διαβάταις θὰ διαβαίνουν δίχως μιὰ ματιὰ νὰ ρίχνουν
κι' ὅλοι στρέφοντες τὰ νῶτα περιφρόνησιν θὰ δείχνουν.

Εἶπα κι' ἄλλοτε γιὰ σένα πῶς μὲ μαῦρο βουλοκέρι
θὰ σφραγίσουν κάθε κάσσα,
καὶ συχώρια θὰ σοῦ ψάλλῃ κλεφτουριᾶς πικρὸν ἀσκέρι
καὶ παππάδες δίχως ράσσα.

Μὲ τὴν ἀφθιτον τὴν δόξαν τοῦ πολέμου τῆς φευγάλας
εἶδες συμφορὰς μεγάλας,
καὶ γιὰ πλούτη μένουν μόνα κοκκαλιάρικα ποντίκια,
ποῦ μιὰ 'μέρα θὰ τὰ τρῶμε σὰν μπεκάτσαις, σὰν ὀρτύκια.

Φρικιῶν σὲ βλέπω τώρα, καταφύγιον τῶν λύκων,
ὅπως ἔβλεπε κι' ὁ νέος Ἰεννάριος τὸν οἶκον
τῆς μητρὸς τῆς Λουκρητίας,
φωλεᾶν τῆς ἀσωτείας.

Στόπ, ὑπάλληλε τοῦ Κράτους,
ἔγγαμέ μου κι' ἄγαμε,
τρέχα νᾶθρες τοὺς χορτάτους,
νίψου κι' ἀποπάγαμε.

Σύρτε, χήραις κι' ὀρφανὰ,
καὶ δὲν ἔχομε λιανὰ.
Τὴν ἐπάθαμε χοντρή
κι' ὅλοι θέλουν νὰ μᾶς φᾶνε,
'μπῆκαν κλέφταις 'στὸ μαντρί
καὶ τὰ 'πῆρανε καὶ πᾶνε.

Μὰ κι' ὁ πόλεμος κατόπιν δὴδὲν ἀφῆσε χαρτοῦτσα
κι' ἄδικα μὲ σούρτα φέρτα μὴ χαλάτε τὰ παπούτσα.

Μὲς 'στὴ χύσι τοῦ παρᾶ
κι' ἄλλη τώρα συμφορὰ
μᾶς εὗρηκε καὶ μ' ἐκείνον τὸν Σουλτάνο τὸν βερέμη
καὶ ζητεῖ μὲ τὰ λεπτά μας νὰ ταῖσῃ τὸ χαρέμι,
ἂν κι' ἐμεῖς οἱ φουκαράδες ξεφωνίζουμε μὲ πόνο
'μπρὸς 'στοῦ Πατισᾶχ τὸν Θρόνο :
«μὴ, Σουλτάνε, μὴ θελήσῃς νὰ 'στὰ δώσωμε χρυσᾶ
γιὰ νὰ λέμε κάθε τόσο Π α τ ι σ ᾶ χ η μ τ σ ῖ ο κ γ ῖ α σ ᾶ.

Φύγε, νηστικὸ λεφοῦσι,
καὶ κακὰ μᾶς 'βρῆκαν χρόνια,
μᾶς ἐβάλανε κι' οἱ Ροῦσσοι
νὰ τοὺς ρίξωμε κανόνια

Τυπογραφεῖον Χ ῖ ὦ τ η . νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμὸς

γιὰ τοῦ Πειραιῶς τὴν μάχη,
ποῦπεσε γερό μπερντάχι.

Κι' οὐκ ὀλίγα μετρητὰ
θὰ μᾶς φύγουν καὶ γι' αὐτά.
Προσοχή, παλληκαράδες,
νὰ σᾶς λείπουν νταιλίκια,
καὶ δὲν ἔχομε παράδες
γιὰ τρελλὰ κουβαρνταλήκια.
Μὴ, Ρωμῆ μου φουκαρά,
κάνῃς τὸν παλληκαρά.
Μὴν πατῆς τὴν ξένη κάππα,
καὶ 'στὴ συφορέλια τούτη
μάθε πῶς τὴν κάθε φάπα
τὴν πληρόνεις μὲ μπαρούτι.

Φύγε, νηστικὸ κοπάδι,
ποῦ λιμάζεις γιὰ ψωμί,
μὴ σηκώνῃς τὸ ξεράδι
καὶ γυρεύεις πληρωμή.
Ὡ Ρωμῆ μου Ποσαπέρνη,
ποῦ κρυφὸς καὶ μὸς σὲ δέρνει,
ποῦ καὶ μὲς 'στὸ πατατράκα
τῆς φυλῆς τῆς Τουρκομάχου
δὲν ξεχάνεις τὴν ἀμάκα
καὶ τὴν στάσιν τοῦ στομάχου.

Σὺ μεθ' ὅλων τῶν ὁμοίων
ὅσους ἔθρεψε λουφές,
μὴ σιμώνῃς 'στὸ Ταμεῖον
τὸ ψυχρὸν καὶ κατηφές.

Κύττα τὰ κασσόνια τᾶδεῖα,
ποῦ τὰ 'ρῆμαξε ρεμῦλα,
τώρα χῶσε τὰ ξερά'λια
'στοῦ πλησίον τὴν σακκοῦλα.

Κι' εἶδα τὸν λιμὸν τοῦ γένους
κι' οἰωνῶν πολλὰ σημεῖα,
κι' Οὐγολίνους λιγωμένους
νὰ φερμάρουν τὰ Ταμεῖα.
Κι' ἔλεγον χορτάτοι Δόγαι
κι' ἔλεγε γυμνῶν ἀσκέρι :
«Οὐγολίνε, τρῶγε τρῶγε
τὸ κρανίον τοῦ Ρουτζέρη».

Κι' εἶδ' ἀπέξω μαύρην πλάκα
καὶ μ' ἐβίβασαν νὰ κλάψω,
κι' εἶπαν πρὸς ἐμὲ τὸν βλάκα
ἐπιτύμβιον νὰ γράψω.

Τὸ ξεπάτωμα τοῦ κράτους πανταχοῦ διεκλήθη
κι' ἐπλανᾶτο κοκκαλιάρικα καὶ ρακενδύτος νηστεία,
πλὴν ἐγὼ κι' ὁ Περικλῆτος ἐφωνάσαμε 'στὰ πλήθη :
προσοχή καὶ μιὰ δεκάρα νὰ μὴ χάσῃ ἡ Δυναστεία».

Ὁ Νεολόγος ὁ πολὺς, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὅλοι
κι' ἐπαῖξε ρόλο δυνατό τὸσον καιρὸ 'στὴν Πόλι,
τὸν μῆνα τὸν ἐρχόμενον εἰς τὰς Ἀθήνας βγαίνει
μὲ Σύνταξιν, ποῦ δὲν ὑπορεῖ καλλίτερη νὰ γένη.
Διευθυντὴς ὁ Βουτυράς
ἀνὴρ παιδείας σοβαρᾶς.

Ἀξιότιμη Διηγήματα, πολὺ χαριτωμένα,
πρωτότυπα, περιέργα, καὶ τέλος ἕνα κι' ἕνα.